

Но обращеніето на Державина въ неговата Ода *къмъ Бога*, е неподражаемо за съвършенството си отъ сѣка страна. Ето нейното начало :

« О Ты, пространствомъ безконечный,
Живый въ движеніи вещества,
Теченьемъ времени превѣчный,
Безъ лицъ въ трехъ лицахъ божества !
Духъ, всюду сущій и единый,
Кому нѣтъ мѣста и причины,
Кого никто постичь не могъ,
Кто все собою напоминаетъ,
Объемлетъ, заждетъ, сохраняетъ,
Кого мы называемъ БОГЪ ! »

*** Понятіе и за други фигури. — Родъ и видъ.** — Такъизи сѣ по-главныѣ фигури, които правѣтъ слога цвѣтъщъ, блѣскавъ, а нѣкогашъ и възвышенъ, като украсяватъ и облагородяватъ представляемѣтъ предмѣты отъ писателя. Но има еще нѣкои фигури, които отчасти служатъ за украшеніе на рѣчта, по повечето — за нейното распространеніе и за обясненіе на предмѣтыѣ, а нѣкои са употребяватъ само за връзка (связь) по-между имъ. Такъизи сѣ напр : *раздѣленіе* цѣлото на части и рода на видове ; *опредѣленіе* ораторско, което дава поточно понятіе за едно нѣщо и нѣкой пѣтъ преминува въ *изброяванье* частитѣ на цѣлото ; *отстъпванье* или *уклоняванье* отъ главния предмѣтъ, и *възвращанье* пакъ къмъ него ; еще *преминуванье* отъ една матерія къмъ друга, и *оставянье* или *отлаганье* на матеріята за до другый случай.

Като споменѣхмы за *родъ* и *видъ*, ный трѣба и да ги опредѣлимъ. — Ако едно понятіе са съдържа въ друго, т. е. кога мислимъ за едно нѣщо, ако въ сѣщото време *неми-нуемо* мислимъ и за друго, като за съставна часть на пър-